

Když mě brali za vojáka, stříhali mne dohola. Pak nás všechny přivedli do veliké místnosti, kde jsme se museli převléci do vojenských trenýrek, ponožek a tepláků. Civilní šatstvo, ve kterém jsme přijeli do kasáren, jsme si každý naskládali do velikého papírového pytle, ten jsme svázali do balíku, opatřili adresou a předali k odeslání domů. Takové byly první okamžiky mé základní vojenské služby. Veliké převlékání.

Sestry a bratři, odložit staré šaty a vzít si šaty nové tím je jasně vyjádřena určitá změna v lidském životě. Jako vojenští nováčci, shodně oblečení do maskovacích uniforem, jsme si hned od prvních minut v kasárnách uvědomovali, že pro nás začíná úplně jiný život, jaký se s pobytem venku nedá příliš srovnávat. Náš nový oděv byl znamením, kým právě jsme. V biblické době se apoštol Pavel zabýval toutéž otázkou. Kým právě jsme? Kým jsme se stali, když jsme se připojili ke Kristovým vyznavačům? Jaké změna se odehrála v našem životě? A pak také se ptal, jak se životní změna projeví navenek? Byly to otázky důležité, vlastně zcela zásadní. Jak zřejmě víte, apoštol Pavel procestoval obrovský lán světa, aby na různých místech v Asii i v Evropě, židům i pohanům, lidem vzdělaným i lidem prostým přiblížil dobrou zprávu o Ježíši Nazaretském. Pavel byl zdatný a strhující kazatel, proto v jeho podání zvěst o Ježíšově životě, smrti a vzkříšení nacházela hojně zapálené posluchače. Jenže Pavel nebyl zdaleka jen šikovný rétor, který to si lidmi umí, hravě si získá pozornost, na okamžik je uchvátí, sklídí potlesk, vybere vstupné a pak zase zmizí. Ne. Pavel byl člověk s otevřeným a laskavým srdcem, proto se zajímal, co se s jeho posluchači děje, když se po kázání rozejdou do všednodenních starostí. Zdali v nich něco zůstalo, zdali si odnesli kus radosti a naděje, zdali v nich působí poselství, které jim předal.

Odložte dřívější způsob života, staré lidství..., oblecte nové lidství, stvořené k Božímu obrazu. (22.24) Apoštol Pavel pro změnu životního stylu používá příhodný obraz o převlékání ze starých šatů do šatů nových. Celý svět od pradávna rozumí těmto proměnám, jež ilustrují, kým člověk právě je. Vězeň propuštěný ze žaláře si obléká nové šaty. Voják si do boje navléká zbroj. Bezdomovec dostává na přilepšenou darem sice starý, ale slušný oděv. Král si nasazuje helmínový plášť, řádová sestra svůj hábit. Nevěsta si vybírá co nejkrásnější svatební šaty. Veřejní činitelé oblékají svá roucha na univerzitách, na soudech, v kostelích. (Pohledte na můj talár, není ničím jiným.) Pokaždé se ukazuje, kdo je kdo. A přesně sem směřuje Pavlův zájem. „Co si, milí křesťané, vezmete na sebe? V čem se ukážete svému okolí?“

Samozřejmě, že znakem křesťanů není nějaký styl v odívání. (Pavel, který na misijních cestách urazil tisíce mil, jistě viděl u různých národů různé oděvy, ale neměl sebemenší potřebu je jakkoliv řešit.) Šaty nedělají člověka, člověka dělají jeho myšlenky a činy, člověka dělají jeho víra a skutky. Pavlovu pozornost zaměstnává, v jaké víře chodí křesťané. Zdali na sebe vzali něco z toho, co nosil Kristus. Co se jinak příliš nenosí, co však má značnou životnost. Co se v

těžkých poměrech neošoupe, neprodře, neroztrhne, co zkrátka vydrží na pořad.

Odložte dřívější způsob života, staré lidství, které hyne klamnými vášněmi, obnovte se duchovním smýšlením, oblecté nové lidství, stvořené k Božímu obrazu. Jako se po ránu rozmýšlíme, co si dnes vezmeme na sebe, tak bychom vedle vzhledu měli každý den pečovat i o své lidství. Podle apoštola existují dva druhy lidství. Jedno staré, chcete-li lidství přirozené, které vzniká tak, že člověk jednoduše žije, bez hlubšího zkoumání přejímá postoje okolí, sleduje hlavně své zájmy, jde si za svým, jak se mu to hodí. To je ten přístup, na němž je založena evoluce. Silnější se prosazuje svou bezohledností, až potlačí slabšího. Sobecký gen tomu říkají někteří vědci. Ano, takový styl života jen pro sebe a pro svou smečku je možný. Ale jeho přínos je ve výsledku mizivý. (Odhlédneme-li od pokrevní biologické skupiny.) To je ono staré lidství, které má podle apoštola chybně nastavené cíle a

kteří hyne klamnými vášněmi

. Druhý způsob lidství, druhý způsob humanity je způsob nabídnutý Ježíšem a dalšími biblickými svědky. Život ve společnosti s ohledem na druhé, život s ohledem na Stvořitele a jeho záměry. Miluj svého bližního a miluj svého Boha. Tuhle směrnici v genetické výbavě nenajdete. Nikdo ji v sobě nemá od přírody. Jen tak člověku nevyroste v mozku. Příkázání lásky si do svého života musíte přibrat sami – svou vírou, svou radostí. Anebo jak je psáno – celou svou myslí, celým svým srdcem, celou svou duší. Proto apoštol poznamenává:

obnovte se duchovním smýšlením.

Pracujte na sobě, buďte víc než živočichové, kteří se řídí pudy a nezabývají se zásadami. Nežijte postaru, jak vás učí příroda. Žijte nově, jak vás učí Boží slovo. Smýšlejte ve stejném duchu jako Kristus, který se otevřel lidem v lásce a v důvěře. Miluj svého bližního a miluj Pána Boha. Takové je ono nové lidství podle Ježíšova stříhu, lidství, jež si máme obléci.

Milí křesťané, dejte si záležet na tom, jak se projevujete ve svém okolí, nabádá apoštol Pavel ty, které přivedl k víře. Jako šaty naznačují, jakou úlohu člověk právě ve společnosti hraje, tak i vaše jednání ukazuje, kým jste. Mějte na sobě šat pravdivý, laskavý, obětavý. Projevte navenek, na čem vám uvnitř nejvíce záleží. Jeden německý kazatel spočítal, kolik různých pokynů a návodů dává apoštol v dnes přečtených verších. Napočítal jich 17.

Zanechte lži. Nenechte nad hněvem zapadnout slunce. Z vašich úst ať nevyjde ani jedno špatné slovo, ale vždy jen dobré. Ať je vám vzdálena všechna tvrdost, zloba, hněv, křik. Odpouštějte si navzájem.

Různý životní oděv na sebe můžeme vzít. Pro různé, pro všechny příležitosti v životě nám Bůh nabízí příhodný oděv založený na lásce a spravedlnosti. Nenechá nás nahé, bez prostředků uprostřed problému. Dokud budeme živi stále před námi bude otevírat cestu dál, cestu v souladu se svou vůlí. Bohatý je Boží šatník. Nepřeberný, nevyčerpatelný.

Sestry a bratři, dnes byla pokřtěna malá Lucie. Časem se z ní stane slečna, která bude před zrcadlem promýšlet, co si vzít na sebe. Přejme jí, ať se jí rozhodování daří a svým půvabem ať

BOŽÍ ŠATNÍK (Efezským 4,22-32)

Napsal uživatel Jiří Tengler

Úterý, 14 Prosinec 2010 09:42 -

okouzluje okolí. Ale ještě více jí přejme, aby se ve svém srdci zabývala, jaké lidství na sebe obléci. Jaký životní styl si zvolit – aby se neřídila jen starými, běžnými konvencemi síly a převahy, jak nám vnucuje okolí. Nýbrž aby se řídila láskou, důvěrou, sdílenou radostí. Přejme jí, aby její výběr životní cesty byl založený na Pánu Bohu. Aby hojně přebírala z Božího šatníku. Amen.

Lukáš 3,1-6.10-14 98; 178; 681; 511; 176 Genesis 3,19-21

Kázání při křestních bohoslužbách 10. října 2010.